

D E
D I I S
E T
HEROIBUS POETICIS
L I B E L L U S.

AUCTORE JUVENCIO.
i.e. Joseph Jouveney.
IN USUM

SCHOLÆ WINTONIENSIS,
EDITIO TERTIA.

Impensis J. BURDON, Bibliopolæ, WINTON.
MDCCXCI.

~~12583.17~~
Class 7097.91

1857. Oct. 10.

By exchange
of duplicates.

PARS PRIMA.

*De majoribus & minoribus Ethni-
corum Diis.*

CAPUT I.

SATURNUS.

DEORUM antiquissimus habebatur Cælum. Duo ejus filii celebrantur à poetis, Tempus, sive Saturnus; & Titanus. Hic, et si priore loco genitus foret, eique proinde imperium orbis deberetur, jus tamen suum remisit, concessitque Saturno, rogante Vesta matre, sed ea lege tamen, ut Saturnus masculam prolem educaret nullam. His ita constitutis, Saturnus mares statim editos devorabat, invitâ vehementer uxore, quæ uno partu Jovem & Junonem enixa, solam Junonem ostendit Saturno, Jovem occultavit. Sensit dolum Titanus, ac Saturnum acie victum in vincula conjecit. Iis liberatus postea fuit per Jovem filium suum, à quo Titanes, bellum pro Titano patre redintegrantes, fuere profligati. Saturnus vinculis liberatus, cum in fatis esse cognovisset futurum, ut ab eodem Jove regno spoliaretur, illi struxit insidias, ac bellum etiam indixit. (Ovid. Lib. I. n. 5.) Jupiter debellatum patrem cælo expulit. Saturnus, amissò cælo, in eam

Italiæ partem, ubi Roma condita postmodum est, venit, quæ Latium fuit appellata, quòd ibi latuisset. Extorrem Deum Janus, Latii rex, benigne accepit, ac vicissim à Saturno donatus est insigni prudentiâ, cuius ope meminerat præterita, futura prospiciebat: unde biceps, seu bifrons, appellatur. Eo regnante mores optimi, artesque viguerunt, quæ illi ætati nomen Aureæ fecerunt. Saturni festa dicebantur Saturnalia, & Decembri mense celebrata sunt per dies primo tres, deinde quatuor, tum quinque, ac plures. Per eos dies Senatus non habebatur: vacabant scholæ, munera ultro citroque mittebantur ab amicis: de fontibus supplicium sumere, ac bellum indicere, nefas; servis mensæ accumbentibus ministrabant domini, & servorum vicem implebant, ad refricandam videlicet memoriam pristinæ, quæ florebat Saturno regnante, libertatis, cùm nemo serviret.

Janus, de quo proximè facta mentio est, pingebatur cum clavi & virga. Virgam gerebat, quasi viarum præses; clavim, quia domorum januas, & feras, invenisse credebatur; ab eo Januarius mensis invenit nomen: aræ duodecim eidem ponebantur, pro numero mensium: utque sunt anni tempestates quatuor, ita quatuor ipsi frontes aliquando datæ. In omnibus sacrificiis appellabatur primo loco, quippe qui primus aras et sacrorum ritus instituisset. Ejus templum Romæ cludebatur pace compositâ; patebat flagrante bello.

C A P U T II.

CYBELE.

CYBELE, Saturni uxor, varia sortitur apud poëtis nomina. Dyndimène vocatur, Berecynthia, & Idæa, à montibus Phrygiæ Dyndimo, Ida, & Berecintho, ubi præcipue colebatur: Magna mater, quia Dii plurimi, maximique, ex eâ nati: Ops & Tellus; quia, ut Saturnus cælo, sic illa terræ præerat, opemque mortalibus ferebat: Rhea, quia è terra fluunt omnia, & gignuntur. Dicta quoque Vesta reperitur: vulgo tamen Vesta Saturni mater, non conjux, ponitur. Itaque duas aliqui Vestas constituunt, unam Cæli conjugem, & matrem Saturni: alteram juniorem, & Saturni filiam. Seniorem eandem esse cum Cybele, ac Tellure, censent. Pingebatur illa sedens, quia terra stat, suis librata ponderibus; tympanum gerebat manu, quia terra ventos finu continet, qui erumpunt inde cum fragore; aderant circum belluæ; curru vehebatur, quem trahebant leones: caput floribus, plantisque; sæpius coronâ è turribus & murorum pinnis conflatâ, cingebatur. Junior Vesta igni præerat, eique aram Numa Pompilius consecravit, et ignem in ara perpetuum foveri jussit, cujus alendi curam virginibus Vestalibus demandavit. Si casu extingueretur, indicebatur justitium; & publica privataque negotia intermittebant, donec prodigium illud infastum expiatum fuisset: si Vestarium incuria, graviter in eas animadvertebatur. Quotannis renovatur ignis ille Kalendis Martiis petita non

ab igne alio, sed à Sole, flammâ. Cybeles festa Megalesia vocantur: sacerdotes dicebantur Galli, à Gallo, Phrygiæ fluvio, cuius aquâ epotâ in tabiem versi lacerabant se cultris, caput rotabant & adversis frontibus inter se velut arietabant; unde illis etiam Corybantes nomen fuit. Tondebant iidem comam in priori capitatis parte, stola muliebri erant induiti: Jovem in Creta insula aluerant; quas ob causas Cûretes pariter dictos volunt. Denique reperiuntur appellati saepe Dactyli Idæ; Dactyli quidem (quæ vox Græca digitos significat) quia decem (quot in manibus digitii) erant: vel quòd, instar digitorum, quibus manus ambæ utuntur, Divæ præsto effent ad omne sacrorum obsequium. Idæi vero, quia Idam Phrygiæ montem incolebant. Sacra Cybeles celebrabant inconditis clamoribus, fistulis, tibiis, ac tympanis percrepantibus. Romæ à fæminis siebant eadem in templo ac loco secreto, quod Opertum nuncupabant, exclusis viris.

Saturni & Opis, seu Cybeles, filia Ceres fuit: Dea frugum, & inventrix frumenti. Quamobrem cum spica corona pingitur, & plenis uberibus (ex quo Mammosæ, & Almæ, nomen est adepta) quôd omnes alat. Facem gestabat, quia filiam Proserpinam à Plutone raptam diu quæsivit cumque somnum præmcerore capere non posset, ei papaver edendum præbuuisse Jupiter dicitur, cuius ea vis est ut somnum conciliet. Hinc papavera manu tebat. Ufa est Triptolemo adjutore ad monstrandam hominibus serendi artem. Erat hic Eleusini

Eleusini regis, apud quem Proserpinam Ceres quærens diverterat, filius. In eodem oppido Eleusi cœpta sunt primum peragi Cereris sacra, Eleusina dicta : in iis incredibile servabatur silentium, ac summum nefas putabatur ex illis aliquid evulgare. Alia duo Cereris festa memorantur in scriptoribus antiquis : Thesmophoria, quia Ceres Atheniensibus leges descriperat : & Ambarvalia, instituta ad fertilitatem & ubertatem impetrandam arvis, quæ tunc ambiebantur à supplicantibus, unde festo nomen. Vimum ab aris Cereris amovebatur : immolabatur illi porcus, quia fruges & sata rostro eruit. Agrorum limitibus præerat Deus Terminus : ejus festa Terminalia dicebantur. Cererem in Græcia regnâsse D. Augustinus tradit, artemque agros colendi tradidisse : ac per eam factum ut Græcia suis frugibus uteretur, cum antea frumento aliunde importato vixisset.

C A P U T III.

F U P I T E R.

JUPITER, Saturni & Cybeles filius, postquam patrem egisset in fugam, regnum mundi cum fratribus, ita divisit, ut cælum sibi vindicaret ; aquas Neptuno, inferos Plutoni regendos permitteret. Non diu tranquillum regnum habuit. Tellus enim, Titani uxor, dolens filios suos Titanas à Jove imperfectos, Gigantes procreavit, mole viribusque spectandos, qui, congestis in cumulum montibus, Jovem cælo detrudere aggressi sunt. Sed fulminibus

minibus dejecti, & suis obtriti montibus, pœnas Jovi dedere. Vocati ab illo in belli & periculi partem Dii, cum se imparem unum tot hostibus crederet, sic Gigantum conspectu perterrefacti sunt, ut omnes in Ægyptum fugerint, ibique sub variis animantium formis latuerint. Hinc factum ut bellus Ægyptii colerent pro numinibus. Bacchus tamen specie leonis indutus, rem strenue aliquantis per gessit, hortante Jove, & Evohe ^{et} id est *Euge fili*, ingeminante. Jupiter pacatum adeptus regnum, curam ad formandos homines contulit. Eum imitatus Prometheus finxit statuas quasdam hominum ex argilla, illasque, rapto è curru solis igne, animavit. Promethei temeritatem indignè ferens Jupiter negotium Vulcano dedit, ut eum in Caucaso monte religaret: addidit vulturem, qui laniaret viscera, in novos cruciatus semper renascientia. Severitatem Jovis inique tulerunt ceteri Dii, ac doluerunt quod sibi uni formandorum hominum jus arrogaret. Quare collatis studiis & muneribus, mulierum effinxere, quam Pandoram appellârunt, quasi ex omnium donis conflatam. Jupiter Superum arrogantiam ulturus, illi capsulam dedit, infelix munus. In eam quippe congesta erant omnia naturæ mala. Hanc Pandora cum detulisset ad Epimetheum Promethei fratrem, ille impulsus curiositate prava, sive, ut alii narrant, ejus uxor, capsulam aperuit: ex ea que pestes omnis generis in orbem terrarum evolârunt: sola Spe in fundo capsulæ relicta. Hinc ætas Ferrea & scelerum colluvies nata est. Jovem non unum in Creta regnasse doctorum opinio est: omnium

omnium celeberrimum Abrahamo supparem Eusebius facit. Patrem spoliavit regno, quod ita cum suis fratribus Neptuno & Plutone divisit, ut ipsi regiones ad ortum sitæ; Plutoni occidua pars insulæ: Neptuno maritimi tractus obtigerint. Hinc Jupiter cæli, Neptunus maris, Pluto inferorum rex, numenque, dictus est. Jovis nomine apud poëtas aër ut plurimum significatur, sive cælum: ut nomine Junonis, quæ Jovis conjux, terra, quia è cælo, terraque, omnia gignuntur. Ejusdem Jovis varia sunt apud scriptores profanos nomina: hæc frequentiora. *Diespiter* vocatur, quasi diei pater: *Feretrius*, vel quod hostes feriret, vel quod in ejus templum fermentur opima spolia. *Stator* (ita est à Romulo dictus) quòd Romanorum contra Sabinos pugnantium fugam stiterat: *Xenius*, sive *Hospitalis*, quia gerebat hospitum curam. *Vejovis*, & *Vedius* tunc appellabatur, cum rogabatur ne quid inferret mali: & inter sinistra, noxiaque numina censebatur: factæ voces istæ sunt ex interjectione *væ*, quæ mali ominis; & duplice genitivo, altero Græco, altero Latino: *Jovis*, & *Διός*.

C A P U T IV.

F U N O.

JUNO, Jovis soror & conjux, matrimonii præerat, ac partibus feliciter edendis: tumque Pronuba, Lucina, & Ilythyia, nominatur. Ejus filia Hebe, juventutis Dea, nectar Jovi tamdiu miscuit, dum ejus locum Ganymedes, à Jove in aquilam mutato raptus, occupavit. Edidit etiam

etiam Juno Martem, belli armorumque præsidem, cuius soror Bellona sive Enyo: denique Vulcanum, sed distortum & informem. Horruit partum degenerem Jupiter, & calce in terras dejecit. Vulcanus, crure inter cadendum fracto, claudus remansit. Jupiter ut infortunium hoc solaretur, illum præfecit fabricandis fulminibus. Officinæ Vulcani Lemnos, Lipara, Ætna; adjutores & administri fuere Cyclopes, ita dicti, quod unum in fronte media oculum haberent. Ceterum offensus Jupiter & arrogantia Junonis, & postremo partu, eam fastidire, atque alias amare cœpit. Imo Palladem è secundo capite productam, bello pariter præesse, litterisque voluit. Vulgo tamen cum litterarum est præses, Minerva nuncupatur. Olea ipsi dicata erat, pacis insigne: nam & pace gaudent litteræ; & belli finis præmiumque pax esse debet. Ab Atheniensibus præcipue culta fuit. Interim Juno maritum in pellicum amores turpiter effusum observans, illi custodem opposuit centum oculis præditum, Argum nomine. Moleustum observatorem Jupiter, opera Mercurii, obtruncavit, ejus oculos Juno indidit pavonis caudæ. Argum ipsum, ut alii volunt, in pavonem mutavit. Junonis famula & nuncia Iris fuit, quamvis operam aliquando Jovi, certisque Diis, navaret. De Marte, addo, illum Gradivum appellari solitum, quando sæviebat: gradior enim propriè de militibus in aciem præcurrentibus dicitur: Quirinum vero, cum tranquillus & mitis erat: sumpto nomine à Sabino vocabulo, *Curis*, seu *Quiris*, quod hastam significabat. Id nominis Romulo quoque, *Martis filio*,

filio, tributum est. Salii, Martis sacerdotes, urbem obibant saltando, & ancilia (clypeos sarcos) circumferendo.

C A P U T V.

A P O L L O.

JUPITER, spreta Junone, Latonem adamavit, ex eaque suscepit Apollinem & Dianam. Priusquam in lucem ederentur, Juno Terram obsecravit, ut nullum Latonæ, ubi consistere posset ac parere, locum relinqueret. Promisit Terra excludendam omnibus locis Latonam, præterquam ab insula Delo, quæ tunc fluitabat incerto mari, ac fere semper fluctibus erat obruta. Sed Neptunus, Latonam miseratus, Delum stabilem reddidit, ac jussit emergere. Hinc Apollo Delii cognomen est nactus ab insula natali. Ejus filius Æsculapius, cùm artem medicam à patre, & à Chirone Centauro didicisset, tantum in ea profecit, ut Hippolytum, Thesei filium, à monstris marinis discepsum, ad vitam revocaret. Quo facto Jupiter auctoritatem suam lædi ratus, Æsculapium fulmine percussit. Apollo vicissim Cyclopes, fulminis fabricatores, quoniam sœvire in Jovem ipsum non poterat, interemit. Exarbit iracundia gravi Jupiter, & Apollinem cælo pulsum, divinitate per aliquot annos spoliavit. Redactus in ordinem Apollo, multis incommodis afflictus est, ac, ne periret fame, operam suam levavit Admeto, Thessaliae regi, cuius greges pastendorum accepit. Hinc Deus pastorum habitus fuit, eique immolabatur lupus, ovium pestis.

Armenta sic pascentem aliquando vidit Mercu-
rius, eique vaccam dolo surripuit: mox ipsam
ejusdem humeris furtim pharetram detrxxit.
Daphne in laurum ab eo mutata fuit. Hyacin-
thus, quem disco imprudens colludentem intere-
merat, in florem cognominem. At Hyacinthi
parentes Apollinem, ut poenas expeterent, infe-
cuti, fugere coegerunt in Troadem, ubi incidit
in Neptunum, cælo pariter exulanter, irato
Jove, in quem cum Diis aliquot conjuraverat.
Ambo ad Laomedontem, qui Trojanum tunc ædi-
ficabat, configiunt; ac pacto pretio navant ope-
ram construendis Trojæ mœnibus. Cum pro-
missam mercedem negaret Laomedon, conspirâ-
runt in perjurum regem, ejusque civitatem Nep-
tunus immisis aquis evertit magna ex parte;
Apollo pestilentia regionem devastavit. Tot
malis remedium quæsivit Laomedon, oraculo
consulto. Responsum est placandos Apollinem
ac Neptunum objecta, monstris marinis Trojanæ
quotannis virgine: fors Hesionen, regis ipsius
filiam, neci addixerat. Hercules ita se liberatu-
rum illam spopondit, si Laomedon quosdam in-
signes equos sibi daret. Promisit rex, at liberata
filia, monstris abactis & imperfectis, Herculem
indonatum irrisumque valere jussit. Hercules
iusto furore percitus obsedit urbem, cepit, ac re-
gem interfecit. Interea mitigatus Jupiter cælum
Apollini ac divinitatem reddidit. Apollo priu-
num decus non modo recuperavit, sed magna
etiam accessione cumulavit. Nam in cælo lucis
Orbi dividenda manus recepit, quod antea ge-
rebat, et si provinciam hanc aliqui poëtæ tribuant
uni

uni è Titanibus, quem Titanem, & Hyperionem dixerunt. Hunc alii solis ipsius patrem faciunt. Solem Ægypti Horum appellabant: Persæ, Mithram. In terris vero edere cœpit oracula, præsertim Delphis, ubi sacerdos responsa dabat insidens cortinæ, sive tripodî, tecto pelle serpentis Pythonis, olim ab Apolline imperfecti. Præterea invenit artem canendi, & Marsyam satyrum, à quo fuerat provocatus, victum cantando, exuit pelle. Eandem canendi artem & poësim docuit Musas, Jovis & Mnemosynes filias. Novem recensentur, Calliope, Clio, Erato, Thalia, Pol hymnia, Urania, Melpomene, Terpsichore, Euterpe. Parnassum una cum Apolline incolebant. Inter Apollinis filios celebratur Phaëthon, qui paternum currum, temere expetitum, cum male regeret, à Jove percussus, & in Eridanum turbatus est. Ejus sorores Heliades in populos mutatae. Inter Apollinis liberos r. nulli numerant Auroram. Hæc Tithonum, Laomedontis filium, habuit in matrimonio, eique immortalitatem à Jove impetravit, nec tamen obtinere potuit, ne senesceret. Itaque senio fractus, in cicadam ut mutaretur exoravit. E Tithono genuit Aurora Memnonem, qui Priamo fappetias, in Trojano bello, tulit. Ab Achille interfectus, à matre diuturnis lacrymis, que rorem effecere, deploratus est, & ex ejus rogo natae aves Memnonides. Illi statuam Ægypti posuerant, quæ solis orientis primoribus radiis icta, sonum canorum voci similem edere jactabatur.

C A P U T VI.

D I A N A.

DIANA soror Apollinis, eadem in cælo Luna, in terris Diana, in inferis Hecate, dicebatur. Hinc triformis diva, triceps Hecate, à poëtis nuncupatur. Venationi præsertim addicta, venatoribus præfuit. Eadem virginitatem perpetuo coluit, & Actæonem venatorem, quod in eum, ubi se cum nymphis lavabat, locum imprudens venisset, mutavit in cervum. Insigne templum habuit Ephesi, & inter septem orbis miracula numeratum: aram quoque in Taurica Chersoneso, ad Pontum Euxinum, in qua ipsi homines immolabantur, præsertim si qui naufragio ad istas oras ejecti fuissent.

C A P U T VII.

B A C C H U S.

JUPITER è Semele suscepit Bacchum, quem narrant, cuin ante tempus in lucem exiisset, insertum fuisse Jovis femori donec menses legitimi partus implerentur. Ætate proiectior peragravit orbem terrarum, deque India triumphavit. Invenisse vinum fertur, eique caper immolabatur, quia vitium gemmas arrodit. Primus etiam aратro boves subjunxisse memoratur: quam ob causam ejus capiti affiguntur cornua, quæ pariter indicant robur & audaciam ebriosis familiarein. Sacra illi quoque hedera, quia vini fumos nativo frigore discutere creditur. Ea involutum & pamphis

pinis jaculum gestabat, quem thyrsum vocabant. Eodem instructæ feminæ, sparsis comis ululantes, sacra Bacchi celebrabant: Trieterica illis nomen, quia tertio quoque anno recurrabant: & Orgia, ob furorem, quo istæ Bacchantes, pellibus tigridum & pantherarum, induitæ, nonnunquam armatæ facibus, per invios montes vagabantur, præsertim in Thracia. Præter illius nomina, quæ exposuimus Lib. IV. Metamorphos. vocaturetiam Dionysius, sive Dionysus, à Jove, ipsius patre, & ab urbe Nysa, ubi regnavit: vel, a Nysæis nymphis, à quibus educatus. Apud Latinos vulgo Liber dicebatur, quia ebrio liberius nihil: nihil ab omni cura solutius. Huic nomini respondet Græcum Lyæus. Hinc ejus festa vocabantur apud Græcos Dionysia; apud Latinos vero Liberalia, sive Bacchanalia. Peculiaria quædam celebrantur in Atticæ pagis, Ascolia nuncupata, à voce Græca, quæ utrem significat. Statuebant itaque utres hircinos in prato, inflatos, & oleo inunctos. Saltabant per hos rustici unico tantum pede: nam alterum erectum, & in aëre libratum habebant. Qui cadebant (quod proprio vocabulo cernuare dictum est à Romanis, eadem subinde festa imitatis) risu agrestis coronæ, & cachinnis excipiebantur. Confule Lacerdam Lib. II. Georg. versu 384. Sunt qui adumbratum in Baccho fuisse velint Nemrodum, qui Hebrewæ voce Bar-chus, id est, Chusi filius, appellatur. Sunt qui Moysem in eo expresum pugnant, ac multa proferunt à poëtis attributa Baccho, quæ planè in Moysem quadrant. Ple-

riquo-

rique omnes Noënum in eo depictum censent, satorem vitis, ac vini sive monstratorem, sive reparatorem. In eam sententiam explicant quæ poëtae de Baccho tradunt: nempe à Naiadibus, fontium nymphis præsidibus, educatum fuisse, ut vinum aqua temperandum docerent. Pingunt eundem puerili semper vultu: ebrii puerorum simillimi sunt: nudum, quia nullum ebrio arcanum est. Furiosos comites illi addunt, tigres ejus currui subjungunt: vinum excusso rationis imperio, intemperantes ira & furore incendit, ac belluis simillimos reddit.

CAPUT VIII.

MERCURIUS.

MERCURIUS, Maia genitus, Atlantis filia, Jovis & Deorum interpres fuit ac nuncius. Itaque alas in capite & pedibus habebat, quo expeditior esset ad mandata Superum perferenda: caduceum vero, in manu. Mercurium narrant incidisse aliquando in duos angues inter se dimicantes, utrumque diremisse interposita virga, quam tenebat manu. Inde factum, ut virgam gemino angue circumfuso insigne gestaret caduceusque pacis esset, ac fæderis, symbolum. Quia Deorum minister & nuncius erat Mercurius, indicum illi quoque fuit Camilli nomen, quo nomine pueros ac sacrificiorum præserium ministros, antiqui vocare consueverant. Mercurii nomen invenit à mercibus, & mercatura, cui præerat. Alterum Mercurii munus erat, animas mortuorum ad

ad inferos deducere; ex iisque, cum res ferebat, revocare. Tertium, fures adjuvare. Idem palestræ & eloquentiæ laude florebat: ac sæpe pingebatur cum aureis catenis ex ore defluentibus, quibus audientes vinciebat. Hinc Hermes apud Græcos appellatus est. Ejus statuæ apud Romanos in triviis, & compitis, ut iter ostenderent, locabantur, erantque manibus captæ ac pedibus, & *Hermae* vocabantur. Idem Romani solebant Mercurii ac Minervæ statuas jungere, et eidem quasi trunco imponere: *Hermathenas* vocitabant: item Cupidinis ac Mercurii; & *Hermerotes* dicebantur.

C A P U T I X.

V E N U S.

VENERIS mater Dione fuit: filius, Cupido: item Priapus, hortorum; & Hymenæus, nuptiarum præses; denique Æneas: filiæ verò, Charites, sive Gratiæ tres Aglaia, Thalia, Euphrosine. Cölebatur præsertim Amathunte, Cytheris, Paphi. Astarte, Sidoniorum Dea, non alia fuisse quam Venus, ab eruditis creditur. Additur aliquando Veneri comes Pytho, sive Suada, eloquentiæ Dea. Curram Veneris trahabant columbæ, cycni, aut passeræ. Magistra impudicitiæ ferebatur, ut ne puderet miseros mortales voluntare se in cœno libidinom, qui Deos ad hæc flagitia duces hortatoresque sibi fecissent.

C A P U T X.

N E P T U N U S.

NEPTUNUS, Jovis frater, maris imperium sortitus est. Illi pro sceptro, tridens: pro carru, ingens concha; pro equis, hippocampi; sive equi marini, bipedes tantum, postrema corporis parte in piscium caudam desinente: pro satellitibus, tritones erant. Uxor ejus Amphitrite: filiae Harpyiae. Oceanus, Neptuni filius, pater fluviorum, Thetyn uxorem duxit, ex qua Nereum, & Doridem suscepit. E Nereo & Doride prognatae sunt nymphæ, quarum aliæ vocabantur Nereides, quæ mari; Naïades, quæ fontibus & fluviis; Napeæ, Dryades, & Hamadryades; quæ silvis, pratiisque, præerant. Inter Nereides insignis fuit Thetis, Pelei conjux. Oceani pariter filius erat Proteus, Neptuni pastor, qui phocas ejus regebat, à Latinis dictus Vertumnus, quia in omnes formas sese vertebat. Inter maris numina censebantur etiam Glaucus, Ino, ejusque filius Melicerta. Glaucus quo pacto Deus evaserit, explicat Vates Lib. VII. n. 5. & Lib. XIII. n. 22. Ino conjux erat Athamantis Thebarum regis. Hunc irata Juno egit in furias, quibus ille agitatus necem uxori machinatus est. Furentem Ino fugiens, in mare se dejecit, cum filio Melicerta. Utrumque miseratus Neptunus Deos maris esse jussit, & Inonem Leucotheam; Melicertam vero Palæmonem dixit. Nec præterreundus inter Deos maris Æolus est, ventorum arbiter.

arbiter. Ejus regia & ventorum cácer, prope Siciliam, in Æoliis insulis collocatur. In angusto freto quod Siciliam ab Italia separat, monstra duo marina ponuntur à poëtis, Sylla nempe & Charybdis. In eodem freto Siculo degebant Sirenes, quæ suavitate cantus pellebant vectores in brevia syrtesq; perducebant.

C A P U T XI.

P L U T O.

PLUTONIS conjux Proserpina, Cereris filia, quam rapere coactus est, quia Dearum nullam, quæ tam deformis regni domino vellet nubere, inveniebat. Inferorum fluvii, Acheron, Cocytus, Phlegethon: Palus, Styx. Custos inferorum Cerberus, canis triceps: portitor Charon, senex inexorabilis: carnifices, Furiæ tres, Alecto, Megæra, Tisiphone, flagellis & facibus armatæ. Plutonis administræ, Parcæ tres, Clotho, Lachesis, Atropos. Illæ fatalem tenebant colum, modo nigra involutam lana, modo alba, ex eaque filum ducebant, quo reciso, pereundum erat. Mortuorum animæ, opera Charontis transvectæ, deducebantur à Mercurio ad Judices Æacum, Minoem & Rhadamanthum: qui expensa singulorum vita, probos mittebant in Elysium, sceleratos in Tartarum detrucebant. Eorum pœnas, & insignia facinorosorum nomina describit Vates, Lib. IV. n. 4. & 5.

Porro animæ in Elysios campos missæ, post certum annorum numerum, ex iis educebantur,

& in alia migrabant corpora, novam ut vitam instituerent. Sed antequam felicibus exirent campis, hauriebant aquas fluvii Lethes, quarum ea vis erat, ut rerum omnium præteritarum oblivionem afferrent. Mortui, quorum infelta jacerent cadavera, centum annos in ripa Stygis errabant, quibus exactis, à Charonte transmittebantur. Plutonis nomina tria præ ceteris erant illustria: Orcus dicebatur, quasi Urgus, vel Uragus, quod omnes urgeret in interitum. Februus, ab antiquo verbo februuo, quod significat purgo, lustro; quia in funebribus cærimoniis multæ lustrationes & purgationes adhibebantur: præcipua quædam sacra Plutoni siebant dicta ob eandem causam Februa, unde etiam fluxit nomen Februarii mensis, quo hæc sacrificia peragebantur. Plutonis vocabulum à Græca voce divitias significante, ducitur, quia aurum & alia metalla in imam tellurem naturæ provida benignitas, ut laterent, retrusit, ipsisque admovit inferis, ac Plutonis arbitrio subjecit, ut fingebant poëtæ: qui tamen peculiarem Deum, Plutonis administrum, divitiis præfecerunt, Plutum nomine: claudum faciunt, quia tarde comparantur opes: cæcum, quia saepe immeritis contingunt.

C A P U T XII.

PAN, FAUNUS, SATYRI, &c.

UT cœli & inferorum, sic terræ propria quædam erant numina. Principem inter agrestes Deos locum obtinebant Pan, & Pales. Pan

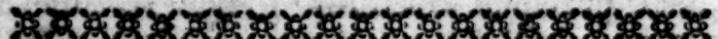
Pan Mercurii filius, capri caput ac pedes, nec non barbam & cornua, gerebat: illum comitabantur Satyri, non diffimiles: itemque Silvanus filvarum praeses. In Arcadia præcipue colebatur Pan: ejus in honorem Romani mense Februario celebrabant Lupercalia, quibus in festis Luperci, Panos sacerdotes nudi per urbem discurrebant. Pan, ut ipsa vox Graeca innuit, ac testatur Servius, symbolum erat Universi: in quo homines belluis mixti sunt: itaque superne hominis; inferne pecudis speciem gerebat. Fistulam gestabat ad significandum partium mundi, junctorum inter se ordine pulcherrimo, concentum. Narrat Pausanias, cum Galli, Brenno duce, Graeciam percurrentes, templum Delphicum pararent spoliare, injectum illis à Pane improvisum terrorem, quo percussi omnes fugam arripuerint. Inde natum, ut terror sine causa suscepimus, panicus appelleatur. Pales invocabatur à Pastoribus: eadem ac Cybele esse putabatur. Ejus festa Palilia celebrabantur Aprili exeunte. Faunus quoque Pici, Latinorum regis, filius in agrestium Deorum numerum veniebat, quia multa docuerat homines ad agriculturæ usum spectantia.

Pomona fructuum; Flora, seu Chloris, florum gerebat curam. Ludi ejus in honorem celebrati vocabantur Floralia, & tuba indicebantur. Præterea suum singulis fontibus, flaviis, domibus, hominibus, Deum assignabant. Domestici Dii Lares, sive Penates, appellabantur. Lares vicorum etiam, itinerumque praefides erant: itaque in vicis & compitis colebantur, &

ludis in eorum honorem celebratis, Compitali-
tiis nomen erat. Tunc hominum effigies ē lana,
tanquam viictimæ piaculares, suspendebantur
in compitis, rogabanturque Lares, ut in hæc
simulacra iram & pœnas effunderent, si quas
ipsimet homines commeruissent. Cum bullas
pueri deponebant, eas Laribus consecrabant.
Canes illis erant dicati, animal domesticum, &
fidele; ipsique canina pelle vestiebantur. Lo-
cus Laribus domi facer, vocabatur Lararium.
Iidem Præstites nominabantur, quasi qui multa
familiis commoda præstarent. Proprium cu-
jusque hominis numen, Genium vocabant, eum-
que simul cum unoquoque nasci, & mori arbi-
trabantur. Duplicem statuebant Genium, al-
terum candidum & felicem; alterum nigrum
& sinistrum, qui si albo esset fortior, omnibus
infortuniis miserum hominem male multabat.
Feminarum Genios appellabant Junones. Ser-
pens Genio dicatus erat. Rerum humanarum
veluti clavum moderabatur Fortuna, Dea cæca,
rotæ insidens volubili, & in sola inconstantia
constans. Huic maxime supplicabant, eique
varia diversis nominibus templo posita reperiun-
tur. Si quis fortuna secunda & favente abute-
retur, hunc plectebat Nemesis, & indignos in-
gratosque ulciscebatur. Inditum id illi nomen
à voce Græca quæ significat *distribuere*: quia
pœnas & præmia unicuique veluti dividebat.
Dicta quoque legitur Adraſtæa; vel ab Adraſ-
to, rege Argivorum, qui primus aram illi con-
dedit; vel quod nemo illam posset effugere, ut
vox Græca sonat, Rhamnunte (pagus Atticæ
fuit)

fuit) præcipuè colebatur. Hinc Rhamnusia vocatur à Poëtis. Alatam exhibebant, ad significandam celeritatem pœnarum, quæ impios non tardo pede consequuntur: insidentem rotæ, ut indicarent eam vicissitudinem qua delictis pœnæ respondent, iisque succedunt. In Deorum etiam numerum referabantur Nox, & Somnus, sive Morpheus. Ex utroque genitus Momus ludo jocisque præsidebat.

Posita quoque templo visebantur variis sceleurum monstribus, & morbis; ut Invidiæ, Fraudí, Calumniæ, Discordiæ, Furori, Febri, Pavori, Paupertati, Necessitati, Tempestati. Illud paulo rectius, quod eosdem honores tribuerent virtutibus, Fidei, Justitiæ, sive Astrææ; Pietati, Pudicitiæ, Concordiæ, Veritati, Saluti, Libertati, Paci; demum Silentio, cuius præses apud Ægyptios erat Harpocrates; apud Græcos, Sigaljon: uterque pingebatur cum dígito indece, labris admoto, quasi silentium indicens. Harpocrati sacra erat arbor Persea, quod ejus folia, linguæ; fructus autem cordis speciem præ se ferant. Ab iisdem Ægyptiis Angeronia, silentii Dea præses, habebatur, ejusque simulacrum, ore obligato & obsignato prostabat.

PARS SECUNDA.

De Semideis & Heroibus.

C A P U T XIII.

ORIGO IDOLOLATRIÆ.

CUM primum homines, abrepti cupiditatem æstu, in graviora flagitia prolapserunt, tunc originis suæ & conditoris obliti, nova sibi numina fabricarunt. Ac primo quidem Solem & Lunam adoravere, quia nihil formosius objiciebatur sensibus, quorum judicio ferè omnia metiebantur: deinde hominibus ipsis cultum uni Deo debitum adhibuerunt. Id primus omnium tentasse Ninus fertur, circa mundi annum 1945, qui collocata publice patris sui Beli statua jussit ad eam preces & vota concipi. Exemplum secutæ gentes vicinæ, Divinos honores suis principibus, aut heroibus de genere humano bene meritis, decreverunt. Sic inter Superos relati Saturnus, Jupiter, Neptunus, Hercules, aliique & pro Numinibus deinde habitu sunt, communi gentium omnium suffragio, præcipue Græcorum, qui ceteris eruditione ac sapientia præstare credebantur.

Ordinem nihilominus aliquem statuebant inter Deos. Quosdam enim censebant omni exceptione

ceptione maiores, ut Jovem, Junonem, Neptunum, &c. quosdam minores, ut Pana, Faunos, Satyros, Nymphas, &c. Nonnullos dimidiatos quasi Deos, sive Semideos, appellabant, qui maternum duntarant, paternumve genus ab aliquo Deo ducerent, ut Aesculapium, Pollucem, & similes. Denique heroibus ob res p̄aeclare gestas, & magna quædam in mortales collata beneficia, cælum ac Divinitatem indulserunt. De duobus primis Deorum generibus dictum est parte prima, nunc de Semideis & Heroibus differendum.

C A P U T XIV.

P E R S E U S.

ACrissus, Argivorum rex, cum oraculo dicensset futurum, ut periret à puero, quem Danaë filia sua pareret, hanc ærea turri inclusit, appositis custodibus, ne quis ad illam vir aspiraret. Eo tamen penetravit Jupiter in imbremaureum mutatus, hoc est, auro corruptis pueræ custodibus. Genitum sic furto Perseum Acri-
ssius in arcam abdidit, & in medios fluctus pro-
jectit: sed à piscatoribus servatus, cum ætate
processisset, ac ludicro interesset certamini, pa-
trem imprudens interfecit. Res ejus p̄aeclare
gestas describit Ovidius Lib. IV. à n. 9. ad
finem, & initio Lib. V. Pegasus de quo me-
minit idem Ovidius Lib. IV. n. 12. egregiam
Perseo primum navavit operam; deinde Bel-
lerophonti, Glauci regis Corinthiorum, filio.
Ille cum Prætum Argivorum regem inviseret,
ejusque

ejusque uxori Stenobææ assentiri nollet, ab ea fuit accusatus apud Prætum, qui ne datam hospiti dextram, fidemque, violaret, misit ipsum cum litteris, quasi commendatitiis, quarum similes, *Bellerophontis Epistolæ* postea sunt appellatae, ad Iobatem regem Lyciæ, sacerum suum. Rogabatur istis litteris Iobates, ut Bellero-phontem insidiis & astu perderet. Statim variis periculis fuit objectus ab Iobate, ut periret, præfertim Chimæræ, horribili monstro, in Lycia, quod Pegaso tamen ope domuit. Sed dum equi alati tergo insidens evolare in cælum conatur, à Jove dejectus & oculis orbatus est. Commoidius actum fuit cum Perseo & ipso Pegaso, nam ambo in sidera sunt relati. Stenobæa necem sibi concivit.

C A P U T X V .

H E R C U L E S.

HEROUM, quos vetustas celebravit, clarrisimus extitit Hercules, Alcmena genitus, conjuge Amphitryonis, Thebani principis, & Jove. Regnabat per idem tempus Mycenis, in Græcia, Sthenelus, & regnum Herculi fata destinabant. Sensit Juno, effecitque, ut Eurystheus Stheneli filius, prior nasceretur, quam Hercules, cum antea impetrasset à Jove, ut qui amborum prior foret in lucem editus, alteri imperitaret. Imperium inclementer in Herculem Eurystheus postea exercuit. Longum tamen Junoni visum est, dum uterque adolesteret: Herculeum in cunis perdere tentavit, immisfis

immisis anguibus geminis, quos infans, jam doctus vincere, qui vivere vix cœperat, tenellis manibus elisit. Palladis tamen ope, Juno Herculī conciliata paulisper est, dumque pueri labris ubera immulget, decidit aliqua particula candidi liquoris, & in eam cæli partem defluxit, quæ Via Lactea postmodum est appellata. Hæc Junonis benevolentia minime fuit diuturna. Eurystheum, Mycenarum folio potum, impulit, ut Herculem variis objiceret laboribus, quibus denique oppressius periret. Duodecim vulgo numerantur. Primo jussus est leonem Nemeæ silvæ, à quo toti regioni pernicies crebatur, interficere. Adortus feram Hercules in antrum compulit; unde nullum patebat effugium: faucibusque constrictis interemit. Ejus pellem deinceps, primæ scilicet victoriæ monumentum, semper gessit. Erat Hydra leone isto tetricor: serpens immanis in Lerna palude, prope Argos: cui septem capita sic uni collo inferebantur, ut cum unum excinderetur, alia multa repullularent, omnia simul eodem iœtu Hercules abscidit: aut igne, ut alii tradunt, exussit. Dirus aper in Erimantho monte vastatem agris afferebat: vivum cepit, Eurystheo que obtulit. Neque nihil nocebat in Mænalo monte cerva, æreis pedibus, aureisque cornibus prædita; hanc anno toto insecutus, denique assiccatus est jaculisque confixit. Damni plus afferebant volucres quædam in lacu Stymphalo, inusitatæ magnitudinis & roboris, ita ut prætereuntes unguibus laniarent: iis fugatis magnam est adeptus gloriam: majorem debel-

latis Amazonibus, ad fluvium Thermedontem. Et tyrannis duobus, Diomede ac Busiride interfectis, quorum hic in Ægypto peregrinos atque hospites immolabat Jovi; ille, in Thracia, eosdem ferocibus equis conculcandos, ac devorandos, præbebat.

Illis par immanitate ferebatur Geryon, Hispaniæ rex tricorpor; quem simili affectit paena. Magnam quoque industriae laudem tulit in repurgando Augiæ, regis Elidis, stabulo, in quo collectæ multis ab annis sordes, aërem pestilenti odore inficiebant. Parem adhibuit solertiam tum in domando tauro ferocissimo, quem iratus Neptunus in Græciæ cladem creaverat: tum in auferendis aureis Hesperidum pomis, & sponiendo per vigili dracone, illorum custode: hoc in labore adjutorem Atlantem habuit, qui dum poma colligebat, Hercules cælum humeris tulit. Sed maximum omnium periculorum adiit in educendo ab inferis Cerbero, cum quo Theseum amicum suum, ibi vincatum, pariter eduxit.

His laboribus feliciter perfunctus, orbem terrarum, ad levandos mortales variis calamitatibus conflictatos, peragravit. Italiam Caco, Vulcani filio, latrone insigni, liberavit. Prometheus, in Caucaso religatum, vinculis exemit. Antæum Terræ filium singulari certamine profigavit. Lycum, qui, Thebis captus, Creontem, earum regem, sacerum Herculis, tunc ad inferos profecti, interfecerat, merita morte multavit. Oceanum in medias terras induxit aperto freto Gaditano, duabusque montibus, Calpe, & Abila, diductis:

diductis : quibus, tanquam columnis triumphalibus, elogium illud inscripsit, *Non plus ultra :* Herculis gloriam iniquissimè ferens Juno, tam diro furore illum concussit, ut Megaram uxorem, liberosque occiderit. Nec sibi violentas ipse non attulisset manus postquam se ab illo furore collegit, nisi eum amici attinuissent. Victorem tot monstrorum Amor imbellis vicit : ac servire turpiter Omphalæ, Lydorum reginæ, co-
ëgit, clavamque, colo ; leonis exuvias, muliebri cultu, mutare. Pro Dejanira quoque pugnavit contra Acheloum, Thetidis filium. Eo superato, cum puellam, pugnæ præmium, domum duceret, Centaurum Nessum, Dejaniram abducere tentantem, sagittis interemit. Nessus moriens, & ultiōrem spirans, vestem suo crōore, quod præsentissimum erat venenum, tinctam, Dejaniræ dedit, affirmans, si eam Hercules indueret, futurum ut nunquam aliam amaret. Dejanira vestem sacrificanti in Oeta monte Herculi misit. Vix induerat, cum intestino correptus igne, in pyram se conjecit, eaque conflagravit. Antea tamen sagittas suas, Hydræ Lernæ sanguine imbutas, sine quibus Trojam capi non posse in fatis erat, donavit Philoctetæ, Pœantis filio. Philoctetes illas Trojam attulit, ab Ulysse perductas. Censem eruditæ tot res præclaræ gestas nequaquam esse unius Herculis, sed multorum, qui eodem nomine, non eodem loco ac tempore, vixerint : ac duos præsertim statuunt, alterum Libycum, cui adscribunt pugnam cum Antæo, cum Geryone, cum dracone Hesperio ; diductam Africam ab Hispania,

immisso freto Gaditano; & si qua sunt alia gesta per Africam & Hispaniam: alterum Thebanum, qui reliqua facinora tribuunt per Arcadiam, Peloponnesum, & Phrygiam, sparsa.

C A P U T XVI.

T H E S E U S.

THESEUS, Ægei, regis Atheniensium, filius, Herculi propinquus tempore, & consanguinitate, fuit. Ejus fortitudo eluxit præfertim in domandis tyrannis, ac dynastis, qui potentiam suam vexandis hominibus, & publica infelicitate, metiebantur. Talis erat Sciron, qui prætereuntes in mare præcipitabat: talis Procrustes, qui hospites in suo ipsius lecto sternebat, iisque pedum partem, quæ modum lecti excederet, amputabat; aut actis in diversa equis miseris distrahebat. Iстis, aliisque id genus, profligatis, ad monstra quoque debelandia curas animumque vertit. Tria præcipue fastulit: taurum immanem, qui Marathonium agrum fæda populatione deformabat: aprum Calydonium, ab irata Diana immisum in Ætoliam. Et Minotaurum, monstrum ex homine tauroque conflatum: cui devorando mittere quotannis septem pueros, sorte lectos, cogebantur Athenienses: hac eos poena victor Minos, rex Cretæ, cuius filium Androgeum interfecerant, multaverat.

Incessit Theseum cupido Minotauri occidi: venit in Cretam, & monstro pereundo, Minois filiam Ariadnēn, cuius ope labyrinthi ambages

ambages explicuerat, secum abstulit : eam tamen, immemor beneficii, deseruit in insula Naxo : destitutam Bacchus duxit. Navis, qua vehebatur in Cretam Theseus, nigris instructa velis erat : mutandis in alba, si rem bene gesisset. Mutare non meminit, elatus lætitia victoriæ. At Ægeus nigris velis eminus aspectis, periisse filium ratus, in mare se dedit præcipitem : & Ægeo mari nomen fecit. Pirithous, Theffaliae in eadem Græcia rex, accensus invidia, ob res præclare à Theseo gestas, ejus regionem infestis armis incursavit, ut ad singulare certamen illum eliceret. Nec recusavit Theseus. Sed ubi primum est conspectus, Pirithoum oris dignitate, comitate indolis, ita devinxit sibi, ut amor invidiæ locum occupaverit ; & animos, atque arma, æterno fœdere ambo junxerint. Nec diu expectata fuit occasio amicitiæ sanctiendæ. Centauri cum vicinis Lapithis invitati ad nuptias Pirithoi & Hippodamiae, moverant rixam temulenti, & ingentem Lapitharum cædem ediderant. Erant Centauri equites adeo strenui, ut sedentes in equo, unum cum eo corpus conflare viderentur. Illorum proterviam ac libidinem Pirithous, Theseo adjuvante, ultus est, ut par erat. Ambo deinde, annis ante excidium Trojæ quatuor & viginti, Helenam rapuerunt, quæ à Castore postea & Polluce fuit recuperata. Idem ad rapiendam Proserpinam regis Molosforum filiam profecti sunt. Eam canis ferocissimus custodiebat, quem Cerberum vocabant ; ab eo laceratus est Pirithous : Theseus à rege datus in custodiam, Herculis precibus

cibus concessus est. Inde nata de inferis fabula, quos Theseus, ut narrant poëtæ, adiit cum Piritoho, ut Proserpinam abduceret. Pluto, re cognita, utrumque comprehendit, & vinculis oneravit: in iis hæsit Piritous, sive, ut alii narrant, à Cerbero devoratus est. Theseum Hercules, cum adiret inferos, liberavit: & adjutorem habuit in suscepto contra Amazones bello, quarum reginam Hippolyten ipsi uxorem dedit. Ex ea Theseus genuit Hippolytum: quem Phædra, Minois filia, secundis nuptiis Theseo juncta, cum aliter amaret, ac par & honestum erat, accusavit, quasi paternum temerare thorum voluisse. Theseus Hippolytum diris devovit, ac Neptunum filio ultorem invocavit, à quo, immisæ phocæ Hippolytum in maris littore spatiantem curru excusserunt. Mortuum Æsculapius revocavit in vitam: Diana transtulit in Italiam, & Virbium appellavit. Phædra, crimen confessa, necem sibi attulit.

C A P U T X V I I .

C A S T O R , E T P O L L U X .

CASTOR, Pollux, Helena, & Clytemnestra, Ledam habuere matrem, uxorem Tyndari, Oebaliæ regis in Græcia: sed Pollux & Helena, Jovem; Castor & Clytemnestra Tyndarum, patrem sortiti sunt. Castor tamen & Pollux vulgo Tyndaridæ à poëtis vocantur: & ambonum celebratur amicitia, quæ tanta exitit, ut Pollux, Jove scilicet natus immortalis, suam Immortalitatem

mortalitatem impetrari fratri non dubitaverit. Annuit Jupiter ut alternis diebus alter viveret, alter moreretur; imo Castorem adoptavit, in Pollucis gratiam ita ut ambo appellarentur promiscue Dioscuri, hoc est Jovis filii, & inter sidera collocarentur, ubi tertium in Zodiaco locum obtinent, Geminique nuncupantur.

Honorem hunc tamen, nisi magnis in mortales promeritis consecuti non sunt, ac potissimum depellendis mari prædonibus, quam ob causam vota ipsis facere nautæ consueverant, & agnos immolare candidos, cum nigras oves Tempestatibus sacrificarent. A Romanis quoque impensis culti sunt: apud quos viri per ædem Pollucis jurabant vulgo; feminæ, per ædem Castoris.

C A P U T . XVIII.

JASON, ET ARGONAUTÆ.

ATHAMAS, Thebarum rex, arietem aureo insignem vellere donatum à Superis servabat domi, familiæ Palladium. Hunc Phryxus, Athamantis filius, novercam Nephelen fugiens, asportavit, & ad Colchos delatum immolavit Jovi: aureum autem vellus dedit Ætæ regi Colchorum, à quo repositum in luco Marti sacro fuit, additis custodiæ causa, tauris ignem spirantibus, & pervigile dracone. Hunc thesauforum eripere Colchis Jason decrevit, filius Æsonis Thestaliæ regis, hortante patruo Pelia, qui, fratris senio confecti loco, regnum administrans, donec ei regendo per ætatem Jason

par

par foret, eum in ista expeditione peritum sperabat. Jason vocatis in periculi, & gloriæ societatem ducibus Græciæ fortissimis, Hercule, Theseo, Castore, Polluce, Orpheo, Lynceo, Typhi, &c. navim Argo fabricavit, trabibus è Pelio monte sumptis, sive, ut alii tradunt, è Dodonæa silva, cujus arbores, voce præditæ, edebant oracula. Typhis clavum regebat: Lyceus, oculis acutissimis valens, brevia, & scopulos detegebatur: Orpheus navigationis tædia levabat cantu: ceteri heroës, qui vulgo dicuntur Argonautæ, remos agitabant. Solus Hercules cursum parumper retardabat, tum quia pondere corporis deprimebat navim, tum quia ingentem stomachum nulli satis implebant cibi, cumque omnem, quæ condita in cadis ferebatur, aquam hausisset, misit Hylam, adolescentem fibi carum ad petendas è vicino fonte lymphas. Lapsus in fontem Hylas, sive à Nymphis, ut poëtis placet, raptus, (sunt illæ fontium Deæ) cum non rediret, exscendit Hercules, eum quæsiturus ac socio molesto vectores liberavit.

Navis hoc onere levata, petras Cyaneas, quæ Symplegades vocantur, prætervecta, & Pontum Euxinum feliciter emensa, Colchidem attigit. Jason aureum vellus abstulit adjuvante Medea, quæ unâ cum illo fugiens in Thessaliam, ut patrem Æætam persequentem moraretur, Absyrtum fratrem interfecit, ejusque membra, quæ pater instabat, dissipavit, quæ colligens Ææta, illi spatium fugiendi dedit. Ut Medea venit Jasonis domum, Æsonem ejus patrem, annis & morbis

morbis gravem, in pristinum robur ac juven-
tutem arte magica restituit. At Peliam, de-
ceptis ejus filiabus, jugulavit. Jason interea
Corinthum profectus ad Creontem regem, ejus
filiam Creusam adamavit. Medea se spretam
furens, arculam gemmis incantatis plenam Creu-
sa misit, quae, igne concepto, ipsam & Creontem
absumperunt. Medea post exprobratam Jasoni
perfidiā, suscepitos ex eo duos filios, in ipius
conspectu, mactavit, alatisque vecta draconibus,
Athenas evasit ad Ægeum regem, cui cum nup-
sisset, ac Medium filium genuisset, conata est
Theseum, Ægei filium, ē medio tollere, veneno
dato: sed deprehenso scelere, fugit in eam Asiæ
partem, quæ ab ejus filio Media est nominata.
Argonautarum expeditionem chronologi affig-
nant anno post conditum Ilium sexagesimo
quarto; ante ejus ολωτην, septuagesimo nono.

C A P U T X I X.

C A D M U S.

JUPITER in taurum conversus Europen
Agenoris, Phænicum regis, filiam abduxerat
in Cretam. Agenor ejus investigandæ negotium
Cadmo filio dedit, eumque, nisi reperta sorore,
domum redire vetuit. Cadmus pererratis frustra
variis orbis terrarum partibus, oraculo Delphico
jussus est in eo Græciæ loco consistere, ubi ob-
vium haberet bovem, ibique urbem condere.
Regionem, Boeotiam; urbem Thebas appella-
vit.

In ea plures regnavit annos, domesticis tamen calamitatibus graviter conflictatus. Ex ejus quippe liberis Semele, cum Jovem, ex quo Bacchum edidit, videre fulminantem exoptâset, ambusta fulmine periit: Ino furentem virum suum Athamantem fugiens, in mare se præcipitem dedit. Agave Penthei mater, filium discerpsit. Cadmus ipse Thebis pulsus ab Amphione, concessit ad Illyrios, cum conjugé, ubi tædio calamitatum affecti, Diis miserantibus, in serpentes ambo mutati sunt.

Amphion Thebanæ civitatis muros condidit, convenientibus ad sonitum liræ saxis, septemque in ea portas aperuit. Hanc Alexander delevit, Pindari tamen familie ac domicilio parcitum uni voluit. Alia fuit urbs ejusdem nominis in Ægypto, centum portis patens, à qua regio vicina cognomen Thebaidis habuit: alia in Cilia, Andromaches patria, quam Græci Trojanum ad bellum proficiscentes, vastaverunt.

C A P U T XX.

Œ D I P U S.

LAIUS, Thebarum rex, cum audivisset se peritum à filio, Jocastæ uxori præcepit, ut natum infantem jugularet. Aversata facinus mater, occidendum puerum tradidit militi; miles pueruli lacrymis, & liberaliforma, motus, eum ex arbore suspendit pedibus, quos fune, seu vimine, in calcis indito, trajecerat. Suspensum vidi magister armentorum Polybii Corinthiorum regis, & reginæ, liberis, carenti, obtulit,

tulit, quæ puerum aluit pro suo, Oedipumque dixit à pedum tumore, quos inflatos & tumentes retinebat.

Ætate proiectus comperit nequaquam Polybii se esse filium; oraculum consulit, ab eoque dicit futurum ut patrem in Phocide repertiret. Illuc profectus Laium, in seditione populari sedando laborantem, imprudens peremit, ac Thebas rediit. Erat non procul ab urbe Sphinx, monstrum ingeniosum, virgineo capite, corpore canino, alijs draconis & cauda; pedibus leonis & unguibus, insigne. Prætereuntibus ænigma proponebat, eosque, nisi obiectum nodum solverent, devorabat. Hinc regionis vastitas, & urbis solitudo, ad quam nemo poterat adspirare. Creon Jocastæ frater, qui Laio mortuo regnum Thebanum occupaverat præconis voce per universam Græciam edixit fore ut regnum & Jocastam, Laii uxorem, illi traderet, quicumque propositum ænigma posset explicare. *Quodnam animal est, inquiebat Sphinx, mane quadrupes, sub meridiem bipes, & vesperi tripes?* Oedipus, tanto præmio invitatus, respondit animal istud hominem ipsum esse, qui pedibus manibusque reptat in infantia; binis pedibus nititur vir: senex, baculo, quasi tertio pede, fulcitur. Hoe responso victa Sphinx, præcipitem se in mare projectit, & regnum metu liberatum, ac Jocastam, Oedipo reliquit. Ex ea Eteoclem & Polynicem; itemque Antigonem, & Ismenam, tulit, nec prius matrem esse suam cognovit, quam orta pestilentia vates pronunciâissent immissam pestem à Superis Laii neeem vindican-

tibus, nec desitaram, nisi exularet is, à quo Laius cæsus fuisset. Compertum denique fuit cædis auctorem Oedipum esse, eundemque matrem habere in matrimonio. His attonitus infelix, oculos eruit sibi, & in voluntarium exilium discedens, regnum Eteocli & Polynici administrandum reliquit.

C A P U T X X I .

E T E O C L E S & P O L Y N I C E S .

ETeocles & Polynices, Oedipi filii, ne paternum regnum dividendo debilitarent, satius duxerunt, illud integrum, sed alternis annis, possidere. Eteocles, ut major natu, primus regnavit anno suo: sed, eo elapso, fratrem, contra quam convenerat, solio exclusit. Hæc belli Thebani, à poëtis, præfertim à Statio, decantati, causa. Polynices enim omnem Græciām in arma excivit, adscito in fœdus Adrasto Argivorum rege. Tiresias fausta omnia Thebanis promittebat, si Menœcus Creontis filius, ultimus Cadmi posteriorum, se pro patria devoveret. Nec dubitavit fortis adolescens, invito patre, procurrere in conspectum hostium, & cruento, suo, voluntaria victima, litare.

Hinc secunda omnia Thebanis cesserunt. Multi hostium duces, & potissimum Tydeus, Parthenopæus, Capanaeus, Amphiaraus, maximis jactati periculis periære. Ad extremum ambo fratres, crudeli bello fine in imponere singulari certainine aggressi, alter alterius manu ceciderunt. Nec ipsa mors odium illorum internecinum

ternecinum extinxit. In eundem quippe rogum
conjectis cadaveribus, flamma sponte divisa, vi-
vere in ipsis mortuorum fratrum cineribus ini-
miciias demonstravit. Creon, extinctis OEdipo,
ejusque filiis, regnum, quod ipsi sponte con-
cesserat, recepit. Ereptum rogo Polynicis cor-
pus & inhumatum projectit. Antigonem, fratribus
osca conatam sepelire, vivam humo jussit infodi :
sed ipsa supplicium, elisis faucibus antevertit.
At Hemon, Creontis filius, qui Antigonem spon-
sam optaverat, ensem sibi adegit in pectus ; Eu-
rydice, Creontis uxor, tantum filii obitu luctum
hausit, ut mortem sibi conciverit. Hanc regiae
familiae cladem Sophocles in scenam cum pro-
tulisset, tam suavi commiseratione affecit specta-
tores, ut infulæ Sami præfectura donatus fuerit.

C A P U T XXII.

T A N T A L U S.

NON levioribus infortuniis familia Tantali,
regis Phrygiæ, concidit. Prima calamita-
tum origo, impietas ipsius Tantali fuit. Jovem,
à quo genus ducebat, cum ceteris Diis domi
suæ acceperat. Eoram Divinitatem ut proba-
ret, Pelopem suum filium, in frusta concisum,
& elixum, illis apposuit. Ceres paulo reliquis
avidior, humerum Pelopis absumpsit, alii ferales
epulas detestati, Tantalum in Tartaram detruserunt,
ubi mediis in undis sitit, & alludentibus ori po-
mis, fame cruciatur. Pelopem deinde in vitam
revocarunt, educta ex inferis per Mercurium
ejus anima, & membris ita reparatis, ut humerus
eburneus,

eburneus, in ejus locum, qui à Cerere comesus fuerat, substitueretur. Niobe Tantali filia, paternam impietatem imitata, dum Latonam contemnit, numerosam amisit sobolem, telis Apollinis ac Dianæ confixam, & ipsa dolore amens, in saxum dirigit. Pelops Phrygiam tot cladi bus suorum funestam deserens, venit in Elidem, & Hippodamiam, Cœnoma regis filiam, uxorem ab ejus patre postulavit. Cœnoma mortem sibi à genero afferendam admonitus, eam filiae procis conditionem proposuerat, ut curuli certamine secum decertarent, ea potituri si vincerent: perituri, si vincerentur.

Acceptit conditionem Pelops, & regem vinci aliter, quam dolo, non posse intelligens, egit cum Myrtilo, ejus auriga, ut ferrum tolleret, quod axi extremo, rotarum modiolis inserto infigitur, easque, ne effluant, continet. Excusius huac in modum curru Cœnoma fractis cervicibus, cum vita victoriam & regnum amisit, Pelops regno dotali potitus, Peloponneso nomen dedit, felix si concordes habere filios Atreum, & Thyesten, potuisset! Sed fratrum discordia tanto solet esse gravior, quanto sanctior amicitia esse debet. Thyestes uxorem fratris temeravit: Atreus Thyestæ filios, inscio patre imperfectos, eidem epulandos præbuit. Supererat Thyestæ filius nothus, qui perire statim ab ortu jussus, à pastoribus tamen servatus & lacte caprino nutritus fuerat, unde illi nomen Ægisthus factum. Hic Atreum obruncavit: Agamemnonem, Atrei filium, è Trojano reversum bello sustulit conscientia & adjuvante, quam sibi male devinxerat, Clytem-

Clytemnestra, conjugē Agamēmnōnis. Hinc
fecunda tragōdiarū seges.

C A P U T XXIII.

T R O J A N I R E G E S.

IN ea Phrygiæ parte, quæ Bosporum Thracium respicit, Trojam Dardanus, Jovis & Electræ filius, condidit, è Thuscia fugiens occiso fratre, quicum in hac Italæ parte regnabat. Rerum in Troade tunc potiebatur Teucer, qui Dardanum generum adscivit, cumque illo Trojæ fundamenta jecit, annis ante natam Romam ferè septingentis. Dardano successit Ericthonius filius, Ericthonio Tros, qui Trojam de suo appellavit nomine. Trois filius fuit Ganymedes, à Jove raptus: item Assaracus, ex quo genitus est Capys, Anchisæ pater: demum Ilus, qui paternum adeptus regnum, Trojam Ilium vocari jussit.

Ilo successit filius Laomedon, quem Hercules vita regnoque spoliavit, abducto ejus filio, qui à Trojanis redemptus, inde Priāmi nomen consecutus est, cum antea Podarces diceretur. Priamus patri suffectus, turribus arcibusque munivit urbem, quæ tunc Pergama vocabantur, unde ipsa Troja nomen quoque sumpfit. Priami uxor, Hecuba: filii præcipui, Deiphobus, Helenus, & Paris, sive Alexander, funesta patriæ fax. Talem sibi visa fuerat parere mater, ejusque somnio cognito, Priamus necari puerum jussérat. Hecuba clam inter pastores educandum curavit, ubi cum regias dotes ostenderet in conditionis

conditionis humilitate, originem probavit, iphi-
que Superis dignus est visus, qui ortam inter
Junonem, Palladem, & Venerem, controversiam
dirimeret. Intererant epulo geniali, cum Thetis
Peleo nuberet. Discordia in medium jecit fa-
tale pomum, cum hac inscriptione, *Detur pul-
chriori.* Paris arbiter duræ litis sumptus, eam
Veneri adjudicavit, & sibi, suisque, Junonis ac
Minervæ conflavit odia.

Interim Priamus certamen ludicum nobilitati
Trojanæ proposuit. Adfuit Paris adhuc incog-
nitus, & ceteris, qui congressi fuerant, vicit,
ipsum Hectorem superavit. Hector, cum pugi-
lem ignotum ferro persequeretur, ut ignominiam
ejus fanguine elueret, agnovit fratrem, con-
spectis certis insignibus & gemmis, quas Hecuba
pastori, ejus èdicatori, tradiderat. Priamus,
Fatorum immemor, filium lætus amplectitur,
& in regiæ partem accipit.

C A P U T XXIV.

TROJANI BELLI CAUSA.

CUM Hercules Trojam vastaret, Hesioneti
Laomedontis filiam, Telamonì, Græco
duci, conjugem dederat. Paris, amitam suam
repetiturus, classem instruxit, Priamo non in-
vito, qui opibus & gloria pollens, imminebat
in omnem injurias à Græcis toties acceptas vin-
dicandi occasionem. Paris rectè Spartam con-
tendit, ad Menelaum, Spartæ regem, filium
~~Aleoi~~, & Agamemnonis fratrem. Exceptus
humanitate summa, & domi relicitus est à Me-
nelaō, cui erat iter in Cretam necessarium.

Helenam,

Helenam, uxorem Menelai, Venus ita Paridi conciliavit, ut cum eo Trojam profugerit, probante Priamo, qui Hesionen, sororem suam, ita redditum iri facile sperabat, si cum Helena permutaretur. Contra ac speraverat accidit: Nam Græci Hesionen reddere negârunt, Helenamque junctis viribus & armis repetentes, Trojam, per annos decem oblessam, solo demum æquârunt. Quo pacto Ulysses, & Achilles ad hoc bellum perducti fuerint exponit Ovidius Lib. XIII.

Idem explicat quemadmodum Græcorum exercitus Aulidem convenerit, ibique ventis adversis tandiu retentus fuerit, dum Agamemnon filiam Iphigeniam Diana immolare constitueret. Cervam tamen ejus in locum Diana substituit, eamque in Tauricam Chersonesum deportavit. Diana placatâ, solvit Græcorum classis mille ducentarum nonaginta navium, sub ducibus quinque & nonaginta, & ad Trojam castra posuit. Diuturnam bello moram attulit Asia ferè universa, ad urbis unius auxilium concurrens: tum Hectoris fortitudo: denique discordia Achillem inter, & Agamemnonem coorta. Hic puellam quandam sacerdoti Apollinis erectam penes se habebat. Apollo à virginis patre oratus, immissa peste Græcorum exercitum populabatur, quam ut Achilles averteret, Agamemnonem coëgit puellam parenti reddere. Agamemnon iracundia elatus Briseidem vicissim Achilli eripuit. Achilles, injuriam non ferens, inclusit se tenorio, Græcosque Trojanis profligandos permisit: arma sua duntaxat concessit Patroclo, quibus ille induitus, & Hectorem ausus lacescere, ab illo sternitur.

sternitur. Tum vero Achilles ulciscendi amici causa bellum repetit, Hectoremque cæsum ter circa muros urbis raptavit.

C A P U T XXV.

T R O J Æ E X C I D I U M .

HECTORIS necem clades fortissimorum è Trojanis ducum est consecuta, Priamo & Hecubæ in desperationem actis, promisit Paris necem Achillis, quo uno maxime Græci stabant. Comperit eum Polyxenæ, Priami filiæ, amore eaptum: adducit in spem conjugii, & pactis paucorum dierum induciis, in templum Apollinis invitat, colloquii uberioris causa. Venit Achilles nihil à Paridis perfidia metuens, à quo sagitta percussus interiit. Cæsum in acie canit Ovidius, Lib. XII. n. 14, 15. De illius armis certatum Ajacem inter & Ulyssem. At Græci dolo pariter & proditione ulciscendos proditores arbitrati, redditum in patriam, velut fessi bello, simulati, & equum ingentem fabricantur, quasi donum placandæ Minervæ, cuius numen à se violatum dictabant, rapto ex arce Trojana Palladio, seu Minervæ sacrâ statuâ, qua Trojæ fatum & felicitas contineri putabatur. Equum in littore relictum, Græcis ad insulam Tenedum profectis, Trojani in urbem inducunt, diruta murorum parte, per quam Græci noctu è vicina insula Tenedo reversi, subierunt, & civitatem somno ac vino sepultam incenderunt. Hanc illis ab Ænea & Antenore proditam fuisse fama est. Pyrrhus, Achillis filius, Priamum ad Jovis

Jovis aram jugulavit ; immolavit Polyxenam ad Achillis, qui ejus nuptias ambierat, tumulum Andromacham Hectoris conjugem abduxit in Græciam. Paris sagitta Herculis à Philoctete confossum est. Menelaus Helenam à Deiphobo, cui post Paridem occisum nupserat, recepit. Ulysses Astyanaëtem Hectoris filium è summa turri dejiciendum curavit. Ajax Oilei filius, Cassandra Priami filia temerata, Palladis, cuius ad statuam veluti ad asylum illa configuerat, iram in se concitavit : quare facto naufragio, fulmine conflagravit. Classis Græcorum ad Capheos scopulos, insulæ Eubœæ, allisa. Magnam partem periit, Nauplii scelere, qui dolens filium suum Palamedem ab Ulysse falso crimine accusatum, & à Græcis damnatum, ignes nocturnos è cautibus extulit, ad quas classis, portum rata, per tenebras temere appulit. Contigit Trojæ excidium anno Mundi bis millesimo octingentesimo septuagesimo, cum Ailon Hebreis jus diceret. Cæsa esse perhibentur in eo bello, Græcorum octingenta octoginta sex milia ; Trojanorum vero, ante captain urbem, sexcenta septuaginta sex millia.

C A P U T XXVI.

AGAMEMNON, ET ORESTES.

A Gamemnon domum redux, Clytemnestrae & Ægysthì, ejus adulteri, ferro cecidit. Orestes ultus est patris mortem, peremptamatre : quam cum obversari sibi semper crederet tædis & serpentibus armatam, oraculum consuluit.

Eo jubente, in Tauricam Chersonesum contendit, comite Pylade, regis Strophii filio: cuius amicitiam cum in maximis antea periculis, tum in hoc præcipue loco est expertus. Mos erat, ut hospites ac peregrini comprehendenderentur, Diana, quæ ibi colebatur, immolandi. Capti Pylades, & Orestes, adducuntur ad Thoantem, summum sacerdotem. Is novorum hospitum nobilitate permotus, & indole liberali, cum, utrumque servare, salvis patriæ legibus, non posset, alterum, ducta sorte, incolumem fore pronunciat. Hic vero celebris orta est inter Pyladen & Oresten contentio, dum alter alterius perire loco certat. Sors Oresten addixit neci. Præerat Diana sacris Iphigenia, Orestæ soror, illuc per Dianam ex Aulide translata, cum cervam in illius mactandæ locum supposuit, ut Ovidius narrat, Lib. XII. n. 2. Iphigenia, cum ferrum libraret in fratri caput, eum agnovit. Occiso Thoante, Orestes cum sorore, Pylade, & Diana statua, rediit in Græciam, ubi expiatus, & Furiarum tetro aspectu liberatus, paternum regnum feliciter administravit. Eadem statua Diana in Italiam postremo delata est, & in Aricino collocata nemore. Templi ædituus, & sacerdos istius Diana Aricinæ, rex nemorum vocabatur, ac vulgo servus erat fugitivus, qui tandem regnum illud obtinebat, dum ab alio fugitivo commissa pugna vinctus necaretur.

C A P U T XXVII.

U L Y S S E S.

DECEM annos Ulysses erravit post excisam Trojam prius, quām paternos lares reviseret. Vix ingressius navim, in Thraciam tempestate delatus est. Ibi regnabat Polymestor, cuius fidei ac tutelæ Priamus filium Polydorum, & regales thesauros, ne venirent in Græcorum manus, tradiderat custodiendos. Polydorum, rex avarus, ut auro potiretur, trucidaverat. He-cuba id cum rescivisset (nam Ulyssi in Trojana præda dividenda obvenerat) Polymestorem adiit, velut ignara: ostentansque spem thesauri alterius, eum seduxit à regio comitatu: mox involans in vultum, oculos illi unguibus eruit. Quo facto lapidibus à populo superveniente appetita, in canem rabidam mutata fuit. Ulysses repetita navigatione, abripitur in Africam ad Lotophagos: ita vocatos à loto arbore, cuius fructus tam suaves habebat illecebras, ut advenis obli-vionem patriæ afficeret, ejusque suavitate captos è sociis suis nonnullos Ulysses amiserit. Alii redintegrato cursu, Siciliam cum eo tenuerunt. Sex eorum Polyphemus, Cyclopum teterimus, devoravit. Ulysses vino gravem invalit, eiique unum, quem in fronte media gerebat, oculum exsculpit. Inde ad Æolum properè fugit, qui ventos adversos utribus inclusos, in ejus navim congescit, ne nocerent. Utres tumidos socii male curiosi reclusere. Ventis solutis novæ tempestates excitatae, nova pericula. Iis jactatum

tum Ulyssem, & à Læstrygonibus, Formianum littus incolentibus, atque humana carne vesci solitis, pænè oppressum, insidiosa benignitate exceptit Circe, famosa venefica. Hæc socios Ulyssis in ferarum varia monstra transformavit: ipse artes magicas elusit instructus herba Moly, sapientiæ symbolo, à Mercurio sibi donata. Eadem Circe adjuvante, adiit inferos, ubi à Tiresia vate multa de rebus aliquando sibi eventuris cognovit. Pari felicitate ac prudenter Sirenum dolosos cantus, in eodem Tyrrheno littore effugit, sociorum auribus cera obturatis, ipse ad malum alligatus. Inde Siciliam rursum tenuit. Solis boves Phaëtusa nympha pascebatur. Præceperat enixè sociis Ulysses, ut lacris armentis tempeabant. Auditus non est: itaque Sole irato, naves cum sociis amisit, vixque in fractæ ratis tabula enatavit ad Ogygiam insulam, ubi recenti navigio instructus à nympha Calypso, mari se commisit. Facto iterum naufragio, cuius auctor Neptunus, Polyphemum filium ab Ulyssè excæcatum ægre ferens, evasit ope Leucothoæ in insulam Corcyram, & acceptis ab Alcinoo, Phæacum rege, navibus Ithacam attigit. Domum suam, rustici cultu, ingressius, cognoscendum se Telemacho filio, & fidis aliquot famulis, dedit, quorum opera procis deletis, fortunas, uxoremque Penelopen, recuperavit. Re bene gesta lætum tacitus angebat metus, ne à filio interficeretur: id enim Tiresias prædictixerat: ac ne tristi vaticinio fidem faceret, cogitabat secedere in aliquam solitudinem, cum Telegonus, quem è Circe genuerat, audito feli-

lici patris in Ithacam adventu, accessit gratulaturus. Dum ut ignotus repellitur, nonnihil tumultus ortum est ad fores. Procurrit Ulysses, ut rem cognosceret, interque confusos tumultuantium clamores sagitta vulneratur à Telegone. Fieri medicina plagæ non potuit, quia jaculum veneno infectum erat.

C A P U T XXVIII:

Æ N E A S.

ANEAS, Veneris & Anchisæ filius, Creüsam, Priami natarum unam, duxerat. E patriæ incendio elapsus, ope matris, septem annos erravit incerto mari, ob iram Junonis, nomini Trojano semper infensa. His transactis Carthaginem venit, ubi, quemadmodum canunt Virgilius, & Ovidius, Dido novam condebat urbem, ab eaque mensibus aliquot retardatus, monente demum Jove perrexit in Italiam, ac victo Rutulorum rege Turno, Laviniam regis Latini filiam cum dotali regno accepit, ac Romani imperii fundamenta jecit.

C A P U T XXIX.

UTILITAS e FABULIS CAPIENDA.

CUM poëtæ ac doctores profanæ antiquitatis plurima, quæ ad explicandam rerum naturam, aut instruendos mores pertinent, simulacris Deorum, & fabulis involverint: dispiciendum est quid veri, bonive, sub istis integumentis latet. Ita Cœlum fixerunt Saturni, five Temporis,

poris, patrem, quia cœlum diurna & annua conversione tempus efficit. Cum vero temporis parvetuſtati sit velocitas, idemque finem rebus quas produxit afferat, descripsere Saturnum habitu ſenis alati, & falce armati, qui liberos ſuos devoraret. Saturnum exceptit Janus Latii rex prudentissimus, qui proſpiceret futura, præterita meminifſet: eum bifrontem idcirco pinxerunt. Rudes incultos homines Prometheus à ferino victu abductos excoluit, ac mentem veluti corporibus brutis addidit: hæc fuit cauſa cur homines dictus ſit è luto fixiſſe; idem uſum ignis edocuit, ac reperit quo pacto è ſolis radiis, puta concavo ſpeculo exceptis, eliceretur. Hinc nata multa vitæ commoda, & è commodiſ incommoda, nimirum morbi, febres, &c. Deucalion urbes condidit, invenit artes, vitam moribus ornavit: hinc ſaxa in homines mutatiſſe prædicatur. Amphion devinctos concordia Thebanos ad urbem ædificandam adduxit: lapides lyræ ſono moviſſe narratur: Atlas vero in montem conversus cœlum humeris ferre, quia, ut aſtra ſpecularetur, in editiorem ascendebat locum, & cœleſtem excogitavit sphærā, quam fere ſemper præ manibus habebat. Alas Dædalo dede- runt, ut è labyrintho evolare, quia navigandi, & utendi velis, artem reperit. Icarum audaci volatu ſublimia captantem in mare dejecerunt, ut juvenilem notarent imprudentiam, quæ me- dium iter ac tutum tenere nescit. In Tantalo- avaros; in Lycaone, crudeles; in Sirenibus & Circe amatores voluptatum; in aliis alia flagitia deſcripſerunt. In Meduſa, muliere libidinosa, in dolem

indolem impuræ libidinis adumbratam volvere,
cujus ea vis, labesque est, ut homines omni rationis, pietatis, & humanitatis sensu spoliatos, in saxa transformare videatur. Quis in Narcisso non agnoscit hominem sui amantiorem? in Marsya, quem Apollo cute spoliat, arrogantem; in Persei Pegaso, celeritatem rebus gerendis necessariam; in ejusdem speculo polito, quod instar clypei gestabat, sapientiam non intelligit? An temerè conjicet, si altiora spectamus, qui Adamum in Saturno liberos devorante expressum arbitrabitur? in Iapeto Japhetum, è Noemi liberis tertium? & alia ejusdem generis? Sacrum arcana litterarum è Judæis cognoscere Phænices, & Ægyptii, facile potuerunt: ab utrisque hauserunt Græci, & jam adulterata, novis commentis depravârunt: à Græcis Romanus orbis sumpfit.

F I N I S.

BOOKS for the Use of *Winchester School* printed for
JOHN BURDON, Bookseller near the College, in
Winchester.

THE Psalms, Hymns, Prayers, Graces, and Dulce
Domum. Price 4 pence.

Kenn's Manual of Prayers, 1s.

Doctrines of Morality and Religion taught in Texts
selected from Scripture, and arranged systematically un-
der proper Heads, 12mo. 1s.

Florilegium Poeticum ex Ovidio, Tibullo, Propertio,
Martiali, &c. ab omni Verborum Obscenitate repurga-
tum, 12mo. 2s. 6d.

Ovidii Nasonis Fastorum Libri sex, 12mo. 1s. 6d.

Selectiæ Historiæ ex C. J. Cæsare, Justino et L. A.
Floro, edit. nova. 12mo. 3s. 6d. editio Tertia.

Vidæ Ars Poetica, accedit C. ex Macrobiō, 12mo.
2s. 6d.

M. Fabii Quintiliani, de Poetis Historicis, Oratoribus,
Philosophis, Græcis et Romanis Judicium. ex Instit.
Orat. Lib. X. decerptum. 12mo. 1s.

De Oratoribus sive de Causis corruptæ Eloquentiæ
Dialogus ex C. Tacito Selectus, 8vo. 1s. 6d.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ,
ΛΟΓΟΙ ΔΥΟ. 6d.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ sive Novus Historiarum Fabula-
rumque Delectus ex Æliano, Polyæno, Aristotele, Di-
onycio Halicar. Maximo Tyrio, Platone et Herodoto,
Græcè, editio nova, 12mo. 2s.

Interpretatio ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Novâ Methodo
Constructa, 12mo. 2s.

Homeri Odyssææ Libri, IX, X, XI, XII; Græcè,
Select. edit. nova. 8vo. 2s. 6d.

Ex Scriptoribus Græcis, viz. Isocrate, Demosthene,
Luciano, Xenophonte et Herodoto selecta, Græcæ, 8vo.
6s.

*School Books in general are sold by JOHN BURDON, with
good allowances to Schoolmasters and Booksellers.*